

ילדי הצדיק

גליון 195
פרי מקץ
ל' כסלו תשפ"ו

לשיר, להודות ולהלל

מודברי מורינו הרב שליט"א

בעין העדשה

יריד מספר 3 – תנוכה תשפ"ו

להדליק נר חנוכה

אין דבר חשוב יותר מאשר
התפילות על בריאותו ואריכות ימיו
ושניו של מורינו הרב שליט"א.

עכשיו יותר מתמיד!

בימים אלו כשכולנו מתאחדים
בתפילה לרפואתו של מורינו
הרב שליט"א!

נקח חלק בתפילתם הזכה של
הילדים - ילדי הצדיק על
מורינו הרב שליט"א.

אדם נמצא במדמה, בכלל לא שומע מה שמדברים, בכלל לא
אכפת לו מה שמדברים. אכפת לו שיהיה לו כוס מיץ, עוגה, כל
זה נקרא מדמה. בחנכה יוצאים מהמדמה, וכשיוצאים
מהמדמה זוכים ל-10 דרגות נבואה (ליקו"מ תורה נ"ד) "בניד
נביאים אדמה" שזוכים על ידי שמנגנים.

על ידי השירים יוצאים מהמדמה, אדם שר הוא לא צריך
לשתות, לא צריך לאכל, כי הוא יוצא מהמדמה. הוא גמר לשיר,
הוא כבר רוצה לאכל ולשתות. הנביאים על ידי ששירים ומנגנים
ביד, הם
יוצאים
מהמדמה.

חנכה זה
שירים
ונגונים,
להודות
ולהלל,

חנכה זה
רק 8
ימים של
להודות

ולהלל, ואחרי זה יוצאים מהמדמה! כמה שיותר שרים
ומנגנים כך יותר יוצאים מהמדמה, שאדם הוא לא צריך שום
ד

בר בגשמיות הוא לא צריך לאכל, הוא לא צריך שום דבר.

בשעה שמרגיש תאנות אכילה הוא נמצא בשקר, תאנות אכילה
ידע שהוא רחוק מאמת, (ליקו"מ תורה מ"ז) הוא רק רוצה אכל,
הוא מרגיש רצון לאכל, הוא יכול להרגיש חלשה, אבל לא רצון
לאכל, רצון לאכל זה מראה שהוא בדינים.

מבאר בספרים שאור נרות המנוחה הטהורה, העקר הוא לכוון
שאנחנו מדליקים את המנוחה של בית המקדש. ר' נתן אומר
שאנחנו היום עוד מדליקים את המנוחה של הבית המקדש,
עוד נמשך האור של המנוחה של הבית המקדש.

דבר המשגיה

ילדים צדיקים וחביבים שלום וברכה

חנכה, חג מיוחד. כמה מרגש לראות
את הנרות הקדושים דולקים
ומאירים את החשכה. מורנו הרב
שליט"א כותב בתפילה לעני שבאשר
מסתכלים על הנרות זוכים לשמוע
מהם את הקולות של מתן תורה.

"אנא, זכנו עתה בימי חנכה
הקדושים האלו לשמוע את הקולות
וברכים (של קבלת התורה),
הבוקעים מנרות החנכה, בבחינת
לשמוע את הנראה, כי אין לנו רשות
להשתמש בהם, אלא לראותם
בלבד."

ובספר שפתי צדיק כותב שעל ידי
שרואים את הנרות של חנכה, זוכים
שענינו נצלו מלקאות דבר רע, ואפילו
אם חס ושלום נראה בטעות, בזכות
ראית הנר חנכה, נצל מאותם ראיות
האסורות.

"שעל ידי ראית נר חנכה יכול לדבק
תשוקתו להמצה, לזכור אור עיניו
שנחללו מהביט בדבר רע, ואם נראה,
יציל הלב שלא יחמוד למה שראה
העיו."

לכן בזמן הדלקת נרות חנכה
הקדושים, תופסים מקום קרוב
לנרות, ומנצלים כל שגיה לזכות
להסתכל ולהמשיך עלינו את האור
הקדוש של נרות החנכה.

א גוט'ן שבת וחנכה שמח
המשגיח נפתלי ביק

את תנובות שדותיו ואת תוצרת מפעליו.

אט אט, נדחקו רגלי לקוחותיו הנוכריים הותיקים, ואת מקומותיהם ירשו לקוחות יהודיים. במרוצת הימים, נימנו לא פחות משלוש מאות משפחות יהודיות, אשר מצאו את פרנסתן באחוזת נחלתו.

חלפו שנים, ובקרבו של שמואל בער התעוררו געגועים כמוסים לעיירת הולדתו, בלז. הגעגועים הלכו וגברו, כשנפשו יוצאת לבקר את קרוביו, שארי בשרו, אשר זה שנים ארוכות, למאז פירש והרחיק נדוד, שלא שמע עליהם מאומה; כמו גם את נופי ילדותו, אשר אליהם נותר קשור בחבלי אהבה.

ברם, האפשרות להוציא משאלת לב זו מן הכוח אל הפועל, לא היתה בהישג ידו. שכן, כדי לעשות את המרחק העצום שהפריד בינו לבין בלז, זקוק היה למספר שבועות לפחות, וגם אם הוא עצמו מוכן היה להזניח את עסקיו שלו למשך זמן זה, הרי שהרוזן היה להזניח את עסקיו שלו למשך זמן זה, הרי שהרוזן מצידו, לא מניח היה לו להיפרד מעליו לתקופה כה ארוכה, באשר זקוק היה לעצותיו על כל צעד ושעל, כמו אוויר לנשימה.

נאלץ, אפוא, שמואל בער, לכלוא את הגעגועים בקרבו פנימה, אולם, לא חדל לייחל ולצפות לשעת כושר, בה יוכל חלומו הכמוס להתגשם.

המשך בשבוע הבא בע"ה.

בן הרוזן

סיפור בהמשכים | פרק א'

כאשר היגר שמואל בער מבלז עירו ומגליציה מולדתו, הרחק לתוך עומקה של רוסיה לא עמדה לפניו שום מטרה מוגדרת, מלבד עצת חכמינו זכרונם לברכה "משנה מקום - משנה מזל" העוני והדחק שהיו מנת חלקו בעיר הולדתו, הספיקו בכדי להכשירו לאותו ייעוד, וכיוון שהגיע עד פת לחם, קם עם בני משפחתו ויצא ללכת ארצה רוסיה.

ואכן, שינוי המקום לא היה לבטלה. בעודו הולך נודד למסעיו, מבלי לדעת לאן ועד אן, הגיע למחוז נידח, אשר את שמעו לא שמע מימיו, ופגש שם ברוזן עתיר נכסים ונחלאות, אשר ניאות להחכיר לו בית מזיגה באחד מכפריו, בתנאים, אשר גם מהגר חסר כל כמותו יכול היה לעמוד בהם. היתה זו קרן אור ראשונה של פרנסה, אשר הבליחה בקצה מנהרתו האפולית של שמואל בער. מאותו היום ואילך, החלו להתפזר הערפילים אשר כיסו את מזלו, וזה החל מאיר לו פנים.

הצלחתו של החוכר היהודי, להפוך את בית המזיגה השומם, למקום הומה ושוקק חיים, אשר משך אליו את איכרי הסביבה, לצד בעלי גולות על נוסעיהם, אשר איווהו לתחנה קבועה במסעותיהם, רוממה את קרנו בעיני הרוזן, אשר שש למסור בידיו אחוזות נוספות מנחלותיו, בתקווה, כי ישכיל ויצליח להפיק מהם את מירב היבול והתוצרת. אט אט הפך שמואל בער ליועצו הקרוב של הרוזן, אשר מצא לנכון להימלך בו בכל עסקיו המסועפים, כמו גם בענייני הפרטיים.

בהשפעת יועצו היהודי, החל הרוזן לאהוד יהודים, ואלו נעשו אצלו ללקוחות מבוקשים ומועדפים. הוא הידר להחכיר את אחוזותיו לחוכרים יהודיים דווקא, כמו גם למכור לסוכנים יהודיים

האוצרות של ילדי העצדים

לראשונה:

הרב נפתלי ביק פותח את תיבת האוצרות של ילדי העצדים ומאפשר לכל אחד לרכוש את הספרים המושקעים במחיר השווה לכל נפש

זמירות שבת
להתחבר למילים הקדושות, ולהרגיש את קדושת השבת כפי שלא הרגשתם מעולם

**אחד ב-30 ש"ח
שתים ב-50 ש"ח**

קומיקס ברסלב
ספר חובה המיעניק הצצה מרתקת להיסטוריה של רביה'ק ותלמידיו לאורך הדורות

50 ש"ח בלבד

להשיג אצל המשגיח הרב נפתלי ביק 052.715.6621

פנינים לחנוכה

בחנוכה מתגלה האור הגנוז

הרגישו שעל ידי ראית נר חנוכה יכול לדבק תשוקתו להמצאה לזכר אור עיניו שיחדלו מהביט בדבר רע, ואם יראה נציל הלב שלא יחמד למה שראה העין, ואולי על ענן זה מרמז ג' עבודות בנר חנוכה נר איש וביטו - מציל העין שלא יביט דבר רע, מהדרין - אף אם חס ושלום נכשל בראיה נציל הלב שלא יחמד, מהדרין מן המהדרין - נציל כלי מעשה שלא יגמרו העין אף שחמד הלב.

(שפתי צדיק - חנוכה)

דרכנו היה להיות אצלו על ראש השנה ועל שבת חנוכה ועל חג השבועות ובאצלו השלשה זמנים היינו אצלו תמיד מיום שקבע דירתו פה ברסלב. והיה מצוה ומזהיר להיות אצלו באצלו השלשה זמנים והיה תמיד אומר תורה נפלאה באריכות גדולה באצלו הזמנים.

(חיי מוהר"ן - קכ"ד)

פעם אחת שמעתי ממנו שבכל חנוכה בשעת הדלקת נרות נתגלה האור הגנוז והוא אור של משיח.

(ספר חכמים - ר' פנחס מקורין)

"חזק ואמץ בני חביבי ושמח נפשך תמיד בפרט בימי חנוכה הקדושים הבאים עלינו לטובה יהיה איד שיהיה. וה' הטוב יריק עליך ועלינו שמן הטוב להשפיע כל טוב בגשמיות ורוחניות, ויקים: "כד הקמח לא תכלה וצפחת השמן לא תחסר וכו'", בכח הצדיקים אמתים הממשיכים בכל עת שמן מן השבת קדש בחינת: לאמשכא משח רבות קדשא ולאדלקא בוצינא, ועלינו לתלות עינינו למרום ולחלות פניו בכל עת,

רחם רחם בעל הרחמים בכלליות ישראל ובפרטיות על כל אחד ואחד עדי נזכה לפעל בקשתנו וצמיחת קרן לדוד עבדך ועריכת נר לבן ישי משיחך כי בשם קדשך נשבעת לו שלא תכבה נרו לעולם ועד."

(עלים לתרופה - מכתב שמו"ן)

"וזה בחינת תקף הגס של חנוכה שנעשה בכל שנה ושנה בכל דור ודור. שהוא להכניע מלכות יון הרשעה שמתגברת בכל פעם, כי מלכות יון הרשעה זה בחינת יון מצולה ואין מעמד, בחינת טיט הינו. שהם כלל כל המניעות והעכובים הנמשכין מבחינת הבגדים הצואים כנ"ל.

ולגדל התגברותם כמעט אפס תקנה חס ושלום, כי הם אומרים, כתבו לכם על קרן השור שאין לכם חלק באלקאי ישראל, כי רוצים לרחק את כל אחד לגמרי חס ושלום, לגדל עצם השתטחותם לפניו במניעות ועכובים ומחשבות ורעיונים רעים וזרים ומטנפים מאד שמעט אין תקנה לצאת מהם חס ושלום,

ועקר הנס והישועה להנצל מהם נעשה על ידי הכהנים שהם בחינת הצדיקים אמת... שעל ידי זה מתגברין בכל פעם לשבר המניעות הבאים מהבגדים הצואים."

(ליקוטי הלכות או"ח - סעודה היג)

בחנוכה אפשר להחזיר את כל העולם בתשובה, בנר חנוכה אחד שמדליקים בכונה, בדחילו ורחימו מחזירים את כל העולם בתשובה. חסיד ברסלב אחד שמדליק את הנר בכונה. עם שירים ונגונים בדבקות הוא יכול להחזיר את כל העולם בתשובה. הוא יכול להמשיך כזה אור לעולם, שהרשעים יראו את האור, ירוצו אחרי האור.

(מורנו הרב שליט"א)

שואלים מה הגדלה בגס חנוכה אצל ר' חנינא בן דוסא הנר לא כבה (תענית כה, ע"א) כמו שאמר לבת שלו מי שאמר לשמן וינדלק יאמר לחמץ וינדלק, רק תרקידי רק תשמחי בזכות הרקודים תראי שהחמץ ינדלק. ולאין סוף צדיקים הנר לא כבה, ואצל הבעל שם טוב הנר כבה אז הוא אמר לתלמיד שלו קח גליד קרח ותדליק גפרור ומי שאמר לשמן שינדלק יאמר לקרח שינדלק, וזה בער. אז מה הגדלה בגס חנוכה?

אלא בחנוכה זה בער לכל עם ישראל זה הנס שה' זכה את כל עם ישראל, אפילו שהיו הרבה מתנגדים, והצדיקים לפי מדרגתם היו ראויים לנס הזה, ואלו ישראל בימי החשמונאים זכו לנס אף על פי שלא היו ראויים.

(מורנו הרב שליט"א)

בשבת חנוכה תקס"ט, שהיה סמוך לביאתו מלמברג, כי בקיץ תקס"ח העבר בא מלמברג לביתו ואז באותו החנוכה אמר התורה המתחלת ימי חנוכה הם ימי הודאה בלקוטי תנינא סימן ב'. ואז צוה לומר על השלחן (תהלים ככ"ד), "שיר המעלות לדוד לולי ה' שהיה לנו". וזמרו לפניו זה המזמור בליל שבת כמה פעמים אין מספר. וגם פעם אחת בהיותו יושב במעדועדיווקע היה מזמר גם כן המזמור לולי ה' כמה פעמים, ואחר כך הפך פניו אל העולם ואמר: עדין אין אתם נחשבים מאנשים שלי כי יהיה עת שכל העולם כלו יעמדו עלי ויחלקו כלם עלי, ואז מי שיתחזק ויהיה נשאר אצלי זה יהיה נחשב מהאנשים שלי באמת. (אין לנו על מי להשען אלא על אבינו שבשמים כי רבים קמו עליו ועליו ולולי ה' שהיה לנו וכו').

(חיי מוהר"ן - קכ"ד)

"ימי חנוכה הם ימי הודאה, כמו שכתוב: 'וקבעו שמונת ימי חנוכה אלו להודות ולהלל' וכו'. ימי הודאה זה בחינת שעשוע עולם הבא, כי זה עקר שעשוע עולם הבא להודות ולהלל לשמו הגדול יתברך ולהכיר אותו יתברך, שעל ידי זה סמוכים וקרובים אליו יתברך, כי כל מה שיודעין ומכירין אותו יתברך ביותר, סמוכים אליו ביותר."

(ליקוטי מוהר"ן ח"ב - תורה בא-א)

בגמרא הרוצה נר חנוכה מברך. לא מצאנו עוד ברכה על ראית מצוה... משמע שחז"ל הרגישו שיש סמור וגנוז בנר חנוכה קדשה לתקון העינים, דאיתא בריש"י ז"ל ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם כי עינא וליבא תרי סרסורי דעברה עין רואה ולב חומד וכו',

סיפר לו נסים רחמים על גזירת אנטיכוס, על הרדיפות שהיוונים והמתיוונים רדפו את היהודים, על יוחנן חשמונאי ובניו עד לנצחון ולחג שמונה הימים שנקבעו לזכרון.

הוא חזר וסיפר את אשר סיפר כבר קודם לכן והוסיף פרטים חדשים, כדי לספק את יצר הסקרנות של השולטן. אולם לשולטן היו עינים חדות ומבט חודר. הוא הבחין בכך כי מלבד שמונה הנרות (כאמור, היה זה הלילה האחרון של חנוכה), יש עוד נר אחד הדולק קצת יותר גבוה משאר הנרות. הוא שאול איפוא מה פשר הנר הזה ומה הוא בא לסמל.

נסים רחמים ניסה להסביר לו שגר זה אינו נמנה עם המניין, כי הוא השמש, אשר באמצעותו מדליקים את שאר הנרות, ולאחר מכן אין מכבים אותו, כי מאורם של נרות החנוכה אסור להנות, וממילא יש צורך באור נוסף. אך השולטן לא שבע רצון מההסבר ואמר **"כי כנראה מסתירים ממנו משהו. אני בטוח כי מאחורי שמש זה מסתתר איזה סוד, אותו אינך רוצה לגלות לי"** - אמר השולטן לנסים רחמים, **"ובכן תבוא אלי בעוד שלושה ימים ותספר לי את סודו של ה"שמש"."** באומרו זאת קם השולטן ממקומו ועזב את הבית.

נסים רחמים היה מודאג לא מעט. השולטן היה ידוע כאיש קאפריזי ואם משהו נכנס לראשו, קשה מאד להוציאו משם. מי יודע מה עוד מסוגל הוא לעשות, אם לא יגלה לו את ה"סוד" המדומה. וכי איזה "סוד" יש ל"שמש"?

מה יספר לשולטן בעוד שלושה ימים כדי להרגיעו ויחד עם זאת לא להיות בדאי? עברו יומיים ונסים טרם מצא תשובה מתאימה, אותה יוכל למסור לשולטן כדי להניח את דעתו. הנה כבר ערב ולמחרת הוא צריך ללכת לארמון ואין בפיו כל מענה. מרוב מחשבות הוא קיבל כאב ראש חזק, וכדי לאוורר קצת את ראשו החליט לצאת לטיול קצר.

חוצות קושטא היו חשוכים וריקים מאדם. היה שקט כל כך, עד כי הוא שמע את הדי צעדיו הוא על אבני הרחוב.

בלכתו שקוע בהרהורים, לא הבחין בדמות שהגיחה לעומתו מאחת הסימטאות, עד שעמדה למולו ובירכו לשלום, **"ערב טוב ר' נסים"** - ברכו ההלך - ונסים השיב לו משתאה בערב טוב מפזור. נסים רחמים המשיך ללכת, אך הזר נתלווה אליו, כאילו נדברו ביניהם להיפגש ולעשות מעתה את דרכם בצוותא.

לאחר שהלכו כברת דרך מבלי לשוחח ביניהם, נענה הזקן שנראה היה כאדם קשיש ושאל: **"נו ר' נסים, מי ישא את מי?"** נסים רחמים הביט בזקן ושאל את עצמו אם הלה שלם ברוחו לגמרי. מה פירוש הדבר מי ישא את מי? מה זה, האם אין להם חלילה רגלים להלך בהן? אולם הוא לא השיב מאומה, בחושבו כי אולי לא היטיב לשמוע את דברי הזקן.

הם המשיכו ללכת באין אומר, עד שעברו בית אחד, ממנו בקעו קולות של אבלים ומקוננים ליד דלת עמד ארון ובתוך הבית קוננו נשים על נפטר. **"מה דעתך? ידידי הטוב"** שאל הזקן את נסים, **"מה דעתך האם המת חי הוא, או שהוא מת באמת?"** שוב הביט נסים רחמים על הזקן בעיני חמלה. אין זאת, חשב, אלא שהזקן מטושטש במקצת. בהתאם לכך הוא החליט כי עם משוגע מוטב לא להתווכח ולא ענה לו דבר.

בעיר העתיקה קונסטנטינופול, היא קושטא, גר פעם רופא יהודי. הרופא שנקרא בשם נסים רחמים, היה יהודי חרדי, מלומד גדול, אהוב על הבריות ורופא בעל שם. שמע הרופא היהודי הגיע עד השולטן שהזמין את נסים רחמים אליו לראיון.

במהלך השיחה שנמשכה שעה ארוכה, ראה השולטן כי השבחים ששמע על אודות הרופא היהודי היו כאין וכאפס לעומת סגולותיו. הוא מינה אותו לרופאו האישי, ומכאן ואילך נהיה נסים רחמים לאורח תכוף בארמון המלך. גם השולטן מצידו נוהג היה לבקר מפעם לפעם את ידידו הרופא בביתו.

פעם אחת היה זה הלילה האחרון של חנוכה, בא השולטן לבקר את נסים רחמים, הוא נכנס ומצא את הבית מלא אור יקרות והשמחה שרויה על כל פנים. החנוכיה הדולקת הפיצה אור חמים והרופא אשתו וילדיו הסבו ליד השולחן, שתו קפה, אכלו לביבות ושיחקו בסביבון, לפני כל אחד מהמשתתפים היתה צלחת מלאה אגוזים והמשחק התנהל באגוזים. זה הרוויח וזה הפסיד - היה שמה.

לאוירה מיוחדת במינה זו נקלע השולטן, כאשר בא לבקר את ידידו. מובן מאליו כי בעל הבית קיבל את האורח רם המעלה בכל הכבוד הראוי. הוא הושיב אותו בראש השולחן וכיבדו אותו בקפה מהביל ולביבות טריות וטעימות.

"אל נא תפסיקו את המשחק" - ביקש השולטן - "אם אתם מוכנים לצרף אותי, הרי אני מצטרף ברצון" - אמר.

נסים רחמים ביקש לתת לאורח צלחת מלאה אגוזים והסביר לו את כללי המשחק. הוא הראה לו את ארבע האותיות החקוקות על הסביבון: **נ' ג' ה' ש'.** והסביר כי אם נופל הסביבון על האות **נ'** הרי שזה לא מעלה ולא מוריד, לא הפסד ולא רווח. אם נופל על האות **ג'** הרוויח הזוכה המאושר את כל מלאי האגוזים שבקופה: **ה'** פירושה זכייה במחצית הכמות שבקופה ואילו **ש'** היא כולה הפסד. ומי שהעלה **ש'** בחכתו, חייב להכניס לקופה את מלוא מספר האגוזים.

השולטן שמטבעו אהב לשאול שאלות, קשה עתה מדוע נבחרו דווקא אותיות אלו, כדי לייצג את הרווח וההפסד במשחק? נסים רחמים הסביר כי האותיות הללו הן ראשי תיבת של המלים **נ'ס ג'דול היה ש'ם**.

עתה ביקש השולטן לדעת איזה נס גדול היה, איפה, מתי, וכו'. לנסים רחמים לא נותרה ברירה אלא לספר לשליט את כל הסיפור על פח השמן הקטן, על טיהור המקדש מהיוונים, על בית חשמונאי ועל חג החנוכה שקבעו לזכר המאורע. לשולטן היו עוד הרבה שאלות לשאול, אך לא רצה להשבית את שמחת המשחק. הוא אף ניסה את מזלו, סיבב את הסביבון שנפל על **ג'**, שמח השולטן שמחה גדולה וגרף את האגוזים מהקופה. לא עבר זמן רב וכל האגוזים נערכו בצלחת שלפני השליט.

הוא הבחין בחנוכיה שעמדה על שולחן קטן סמוך לדלת. הוא ביקש לדעת מה פשר החנוכיה ומדוע היא עומדת ליד הדלת. נסים רחמים השיב לו קודם על השאלה השניה. הוא אמר כי מאחר ומצווה להדליק חנוכה, שמים את המנורה קרוב לדלת מול המזוזה כדי שתהיה לנו מצווה משני הצדדים.

"ומה מספרים הנרות הקטנים?" - שאל השולטן.

זחק וחשב מחשבות לא מנומסות ביותר. עתה הוא מבקש סליחה על כך, ומצפה בקוצר רוח להסבר.

ואכן הסביר הזקן אף את החידה הזו בטוב טעם: **"כאשר שני אנשים הולכים בדרך ושוקקים, נראית הדרך ארוכה וקשה, כי משעמם להולכים בה. לעומת זה, כאשר הם מגלגלים ביניהם שיחה טובה ולומדים אחד מהשני איזה דבר טוב, איזו הנהגה טובה, הרי שהדרך מתקצרת ונעים ללכת בה, כאילו שאחד היה נושא את חברו על כפיים. ואני פשוט שאלתי: מי ישא את מי, כלומר, מי יספר לחברו דבר מה מעניין."**

נסים רחמים התפלא על הזקן פליאה גדולה ועוד יותר התפלא על עצמו שלא תפס בעצמו פירושם של דברים "פשוטים" אלה. הוא שוב התנצל בפני הזר על התנהגותו ואמר לו כי התנהגותו זו נובעת מפזיזות הנפש בו היה נתון ומכאב הראש הנורא ממנו סבל.

הזקן שוב נתחייך בנועם את התנצלותו של נסים הוא ביטל כלאחר יד אולם לגבי פיזור הנפש אמר כי כבר אמר החכם מכל פיזור הנפש אמר כי כבר אמר החכם מכל אדם, שלמה המלך: **"דאגה בלב איש ישיחנה"**, וממילא הוא נמצא פה ומוכן לשמוע במה הענין.

נסים רחמים סיפר לו על ביקורו של השולטן והיה נראה משום מה, מה הוא, נסים רחמים, מסתיר את סודו של השמש, **"וכי איזה סוד יש לשמש? נסיתי להסביר לו,"** המשיך נסים רחמים כי השמש אינו נכנס למנין נרות החנוכה ומאחר ואסור להשתמש באורם של הנרות הללו, מדליקים נר נוסף, כדי שאם בכל זאת נהנים מהאור, ניתן יהיה לומר כי זה אורו של השמש, אולם השולטן לא שבע רצון מהסברי, כי נכנס בראשו שאני מסתיר ממנו משהו. כך המצב ולך תתחיל עם שולטן מלא קאפריזות, החושש כי מרמים אותו? אולי אתה יכול לומר לי מהו סודו של השמש?

לזקן היתה תשובה מוכנה, כאילו ציפה לשאלה זו זמן רב: בבקשה, בבקשה, הוא אומר, אמור נא לשולטן כי סודו של השמש הוא זה: **השמש עומד למעלה, גבוה משאר הנרות, נתן אור בהיר ואומר: ראו נא ראו, בני האדם צעירים כזקנים הנה אני הייתי קודם עצור ואצור בפרי עסיסי, בזית האציל, וגדלתי ושמתני עד שכמעט התפוצצתי בעורי ונטפתי החוצה. ומה בצע בחיים כאלה? אמרתי איפוא לאנשים: אנשים טובים הורידו אותי מהעץ ושוב לא אחיה רק לעצמי! ובכן הורידו אותי מהעץ, הכניסוני לתוך מכבש והוציאו ממני את שמני עד הטיפה האחרונה. את הקליפה החיצונית שהפכה למיותרת, זרקו, את נשמת, את ה"תוך" שלי הפנימי, הצילו. והנה עכשיו אני מאיר ומפיץ אור יהל המגרש את החושך.**

למדו ממני, בני אדם - קורא השמש - ממני תראו וכן תעשו. תתאמצו אף אתם לצאת מקליפתכם הנוקשה ותסייעו בהפצת אור התורה כדי שהאנושות תהנה מכם, תעזרו לחלשים ולנדכאים; יש לכם כסף תעזרו לעניים מרודים; יש לכם שכל טוב ודעת תלמדו אלה שלא ניחוו בכל זאת. בכך תתעלו ותזכו להפיץ אור אלוקי בסביבתכם וכך יהנה העולם מכם!

דמעות עמדו בעיני נסים רחמים, כאשר סיים הזקן את דבריו. בתודה עמוקה הוא לחץ את ידי הזקן שבא ברגע הנכון, כדי לחלץ אותו מצרתו, עתה אוכל ללכת אל השולטן ולספר את סודו של השמש. גם הוא יוכל ללמוד מכך מוסר השכל. ■

הם שוב המשיכו ללכת והגיעו לשדה שהשבלים עמדו בו, בשלים זקופים, מוכנים לקציר. **"חיטה מצוינת"** - העיר הזקן מיניה וביה - **"אולם אני הייתי רוצה לדעת אם הם נאכלו כבר?"** שוב התאפק נסים רחמים ולא אמר מלה על ההערה המוזרה.

עתה עם חזרו על עקבותיהם וטיילו בכיוון ממנו באו, עד שהגיעו לבית גדול אשר חלונותיו היו מכוסים בוילונות, אך מבין הסדקים בקעו אלומות אור. **"בית יפה, בית טוב מאוד"**, אמר הזקן, **"אך מאוד הייתי רוצה לדעת אם גרים בו יצורים חיים?"**

עתה שוב לא יכול היה נסים רחמים להתאפק. הוא הצטחק ואמר להלך: **"הלא זה הוא הבית שלי. בוא תעלה אתי למעלה, נשתה כוס קפה וננוח קמעה!"** נסים רצה בכל מאודו שהזקן המוזר ייכנס לביתו. הוא מוכרח לגלות לו מה פשר כל הדיבורים הללו שדיבר במשך הטיול המשותף שלהם.

הוא הבין כי אין לראות בדברי הזקן המוזר פטפוט סתם ועל כן קיווה כי ליד כוס קפה מהביל תיפתר התעלומה. משום כך הוא שמח מאוד כאשר הזקן המוזר קיבל את הזמנתו ללא היסוס. כאב הראש של נסים רחמים כלא היה. יתר על כן הוא שכח אפילו על הדאגה הגדולה שהטרידה את מנוחתו בימים האחרונים.

הקפה החריף ששתה בחברת ההלך הזה, ריענן את רוחו ועתה שוב לא יכול היה להתאפק ופנה אל האורח בשאלה: **"כאשר הגענו לביתו. אתה הערת כי זהו אמנם בית יפה ונחמד, בית מאוד מואר, אולם הבעת תמיהה אם אמנם גרם בו יצורים חיים, מה היתה כוונתך בכך ידידי היקר?"**

הזקן חייך בנועם, **"יצורים חיים"** - אמר - **"פירושם ילדים, ילדים קטנים הם תמיד שמחים ומלאי חיות, כאשר מגדלים ומחנכים אותם בדרכי התורה והמצוות אזי גם הוריהם שומרים על חיותם לעולם."**

"ברוך השם", אמר נסים רחמים, **"הוא יתברך בירך אתנו בילדים חיים למדי. אך הם ישנים עכשיו"**.

עתה כבר לא חשב נסים כי ההלך הוא משוגע, או קצת נגוע בשכלו, כפי שחשד קודם לכן. מן הסתם יש לו הסביר טוב ומתקבל על הדעת על כל דבריו התמוהים. והוא הוסיף לשאול: **"מה היתה כוונתך כך ששאלת כאשר עברנו ליד שדה, אם יכול החיטה לא נאכל עדיין?"**

"ישנם אנשים" - השיב הזקן בניחותא - **"שצורכים יותר ממה שהם מרוויחים, עם הללו קורה שהם משעבדים בחובות את היבולים של שדותיהם, טרם ניתן לקצור אותם."**

"ומה היתה כוונתך בכך אם המת הוא חי או לא?" - הוסיף נסים רחמים להקשות.

"הלא זה פשוט למדי" - השיב הזקן - **"כאשר אדם חי כמו שצריך, כמו אדם ולא כמו בהמה, היינו שהוא לומד תורה ושומר מצוות, וגומל חסדים, הרי הוא חי לעולם. כאשר הגוף מת, נשארת הנשמה וממשיכה לחיות את חייה, חיי הנצח. יתר על כן, אפילו בעולם הזה נשארים לזכרון נצח, מעשיו הטובים הצדקה וחסד שעשה. לכן קרויים הרשעים מתים אפילו בחייהם והצדיקים במיתתם נקראים חיים."**

עתה נותרה רק שאלה אחת ללא מענה. נסים רחמים לא היסס ושאל את האיש: **"כאשר נפגשנו שאלת מי ישא את מי? מה היתה כוונתך בכך?"** - לאחר ההרהור קל ולפני שהזקן הספיק להשיב, הוסיף עוד נסים רחמים, כי כאשר שמע את השאלה, הוא

רזאים ניסים

כעורכי דין מפולפלים הם מגישים תביעות ענק. לאחר התביעה, הם נותנים בטוב ליבם לבעל העסק, אפשרות להוריד ממנו את החודשים או אפילו שנים של משפטים וכאב ראש, וזאת, על ידי שישלשל לידם סכומי עתק.

לאחר הצלחות של אותם עורכי דין, הפחד של בעלי העסקים מאותה סוללת עורכי דין היה נורא, רבים הסכימו להתפשר ולהביא להם סכומי עתק, אך העיקר שיעזבו אותם לנפשם.

אני לא הסכמתי בשום אופן להביא להם שום סכום שהוא. התחלתי איתם משפטים קשים. היות שהכרתי את כוחה של הצדקה לילדי הצדיק, לפני כל משפט הפרשתי תרומה לילדי הצדיק.

כך התנהל המשפט מספר חודשים. כאשר הגעתי לקראת המשפט המכריע, הפרשתי סכום גדול לילדי הצדיק ובקשתי שהילדים יעתיירו בתפילה להצלחתי.

להפתעת כולם; השופט פסק שאין לאותם עורכי דינים, שום זכות לתבוע בעלי עסקים... ולא די בזה, השופט הוסיף, ביכלתך לתבוע אותם על כל העגמת נפש והצער שגרמו לך עם התביעה לחינם, השופט זרק לי שמדובר בתביעה בסכום בין מיליון לשני מיליון ₪.

השמחה והישועה היתה לא רק שלי, אלא גם של כל אותם בעלי עסקים שנגזלו ונעשקו על ידי אותה חבורה, כולם שמחו וחיכו לקחת מהם את נקמתם.

יום אחר כך קבלתי טלפון מאותם עורכי דין, שהם רוצים להגיע איתי להסכם, בתמורה לסכום כסף גדול מאוד. כמובן שלא הסכמתי והודעתי להם בצורה ברורה ונחרצת שאמשיך בתביעה נגדם.

עברו עוד כמה חודשים וברוך ה' התביעה שלי הצליחה למעלה מהמשוער, לא רק שאותה חבורה מרושעת לא הצליחה לגנוב אותי, אלא ברוך ה' הצלחתי במשפט להוציא מהם סכום עתק. התקיים הפסוק: "בור כרה ויחפרו ויפול בשחת יפעל".

בטוח אני כי אותן תרומות שהפרשתי בכל פעם לילדי הצדיק הן הן שעמדו לזכותי, הרי מה ההבדל שיש ביני לבין אותם בעלי עסקים רבים שניסו משך תקופה ארוכה להילחם בהם וללא הצלחה, ההבדל ברור, אותה צדקה שבכוחה להמתיק כל דין ולהפוך את הכל לרחמים וניסים.

בבדיקות דם שגרתיות שאשתי עברה התעורר חשד למחלה מסוימת רח"ל, בעקבות כך היה עליה לעבור בדיקות מקיפות קשות מאוד. כמובן, שהלחץ, הצער והאי וודאות היו נוראיים.

באיזה שהוא שלב, דברנו על הניסים והנפלאות שרואים על ידי התרומות לילדי הצדיק. החלטנו גם אנחנו להעביר סכום של צדקה לילדים הצדיקים.

לאחר התרומה אמרה לי אשתי: "אני מרגישה שהתרומות האלו לילדי הצדיק יש להם כח עצום ונראה לי שבכח התרומה שהעברנו, כבר נושעת! ולכן אני לא רוצה לעבור את הבדיקות הקשות, אני רוצה שיעשו לי שוב פעם בדיקות דם רגילות."

כך אשתי עשתה, היא עברה שוב פעם את אותה בדיקת דם, כמו שהיא עשתה רק לפני כמה ימים.

עם הגעת התוצאות, הרופאים היו המומים. הרופאים השתתו ובדקו שוב ושוב, אך התוצאות הפעם היו טובות במאת האחוזים! כך שלא היה שום עילה וסיבה לשלוח את אשתי לבדיקות נוספות.

חזרנו הביתה עם תחושה עצומה של אמונה, מול עינינו ראינו את ההשגחה הנפלאה ואת יד ה' אשר בכוחה להפוך מר למתוק כהרף עין.

יש לי עסק מצליח באחד הערים המרכזיות בארץ, יום אחד אני מקבל תביעת ענק של סכום עתק ממשרד של עורכי - דין.

לא הבנתי איך, מה ולמה הם נפלו עלי... לאחר בירור, נודע לי שהם קבוצת עורכי דין מרושעים שפשוט החליטו להציק ולגזול בעלי עסקים ולעשות עליהם כסף קל, הם מכירים את החוקים היטב, גם את החוקים הפחות מוכרים וידועים.

אותה חבורה הולכת יחד, עוברים חנויות... מחפשים ומוצאים; כאן אין נגישות מספיק לנכים. שם, חסר את זה שעל פי החוק צריך להיות, דברים זוטרים שחסרים בדרך כלל ברוב החנויות.

כִּי הוֹצֵאָהּ

פרק א

אמר רבנו לר' זלד:

סגולה לגדלות
נְשִׂיתִּי לְעַל
עֶרְת חֲבִירו

* להנצל מגאווה

שאל אותו רבי זלד:

מַעַל, לַמֶּלֶךְ
שָׂקֶצַס עַל
בְּנוֹ וְהַרְחִיק
אוֹתוֹ מִמֶּנּוּ.

רַבִּי, אֲדַרְבֶּה לְכַאוֹרֶה מִזֶּה יוֹסֵף לִי
אֲדֻלוֹת, שְׂאֵנִי מִתְפַּלֵּל בְּעֵד חֲבִיר
מִסְתַּמָּא אֲנִי מְשׁוּב יוֹתֵר מִחֲבִיר?

אֵשִׁיב לָךְ
בְּדֶרֶךְ מַעַל.

בְּנִי! לִמָּה עֲשִׂיתָ אֶת זֶה? לִמָּה? לִמָּה הִבֵּאתָ אוֹתִי
לְמַעַב נֹאֲרָא שְׂכָנָה בֹּא עָלֶי לְהַצִּילִיךְ בְּחִמְקֶיךָ?

אֲנִי מַעֲטָעֵר
בֹּא שְׂלִי, אֲגִל
אִין בְּרִיָּה.
לְמִירוֹת הַכְּאֵב
הַגָּדוֹל, עַל
לִגְרִישׁ אוֹתִיךְ
מִהֶאֱרָמוֹן אִם
אֵינְךָ יוֹדֵעַ כִּי צִד
מִתְנַהֲגִים בֹּא.

אִין אִין אִין, לִבִּי נִשְׁבֵּר
מִכְּאֵב וּמִחֲרָה, אוֹוֹוֹוֹ...

אֲנִי חִיבֵי חֵיב לִלְכֵת
וּלְפִי אֶת אֲבִי הַמֶּלֶךְ, הוּא
יִרְאֶה אֶת הַחֲרָה הַעֲשִׂיָּה
שְׂלִי וְכֹדֵא יִהְיֶה אוֹתִי.
אֲמַנִּים נִכְשָׁלִים, נִכְשָׁלִים,
אֲגִל אֶת אֲבִי אֵינִי רוֹצֶה
לְצַעֵר בְּשׁוּם אִסָּר.

הִנֵּה הִנֵּה, אֲנִי כִּבֵּר
מִתְקַרֵּב לְאַרְמוֹן...

וְנִתְּשָׁב הַמֶּלֶךְ

מָה יְהִי? מָה אֶעֱשֶׂה אוֹתִי?
לְמִירוֹת הַעֲנָשִׁים הוּא חוֹזֵר
לְסוּרָא שׁוּב וְשׁוּב, אִין, אִין.

מָה יְהִי הַתְּכֵלִית שְׂאֵנִי אֲגִרְשׁוּ,
וְאַחֵר כֵּן כְּשִׁילֵךְ הַפֶּסֶס מִמֶּנִּי
אִין יִבֹּא וּפִי אִין עוֹד?

אִין רוֹצֶה בְּכִנּוּי רִיךְ אֲנִי רוֹצֶה
לִגְרִישׁ בְּתַקְטוּלָה כְּזוֹ
שְׂאֵל יוֹכֵל עוֹד לְבֹא
לְפָנֶי לְפִי אוֹתִי.

וְכֵן, יֵשׁ לִי רַעֲיוֹן

אֲבִי, אֲבִי, סְלִיחָה.
אֲנִי סָלַח לִי, אֲנִי
כָּל כֵּן מִתְחַרֵּט
שְׂעָעִרְתִּי, אוֹתִיךְ, כָּל
כָּל, בִּישׁוּה וּבְקִלְמָה.

בְּנִי אֲהוּבִי, רוֹאֶה אֲנִי כִי מִתְחַרֵּט
אַתָּה וְשִׁמְתָּ אֲנִי מִכֵּן, אֲנִי יוֹדֵעַ
אַתָּה כִי חֲרָה פְּרוּשָׁה לֹא לְחֹזֵר
עַל הַמַּעֲשֶׂה הַלֵּא-טוֹב, הֵלֵא כֵּן.

אחר אינך זמן מור ומטא הבו לפני אביו, ומור המלך וגרשו מפניו, ומור הבו ופיסו עוד הפעם, וכו' היה כמה פעמים שהבו מלך בשחטא לפני המלך ארסו מפניו, וכפפסו מור המלך ותרבו: פעם אחת מור ומטא הבו מלך לפני אביו, וכעס המלך עליו מאד.

כשמאות ילדי הצדיק בוקעים עבורך שערי שמים, הישועה שלך מובטחת!

בשורתמות של

318

לחודש

תזכו ל'פרנס השבת', בו התפילות יוקדשו עבורכם ועבור יקיריכם

בשורתמות של

148

לחודש

תזכו ל'פרנס יום', בו התפילות יוקדשו עבורכם ועבור יקיריכם

חמש אפשרויות לתרום ל'ילדי הצדיק'

אשראי טלפוני ומענה אנושי

חייגו עכשיו: 02.532.532.4

לידי המשגיח

הרב נפתלי ביק הי"ו
052.715.6621

בנדירים פלוס

כתבו בחיפוש:
ילדי הצדיק

בהוראת קבע

קוד מוסד
27397
על שם
"ילדי הצדיק"

בהעברה בנקאית

בנק מרכנל 17
סניף 621
חשבון 099930
על שם "ילדי הצדיק"